

Evanghelia zilei de duminică: Un incendiu de iubire

Comentariu la a XX-a duminică de peste an (ciclul C). „Foc am venit să arunc pe pământ, și ce altceva vreau decât să se aprindă!”. A avea inima plină de Duhul Sfânt – plină de focul Său – ne va conduce pe calea carității, a iertării și a păcii.

Evangelie (Lc 12,49-53)

În acel timp, Isus i-a spus discipolilor săi: „Foc am venit să arunc pe pământ și ce altceva vreau decât să se aprindă! Trebuie să fiu botezat cu un botez și cât sunt de îngrijorat

până se va împlini! Credeți că am venit să aduc pace pe pământ? Nicidecum, vă spun, ci dezbinare. Căci de acum înainte cinci dintr-o casă vor fi dezbinați: trei împotriva a doi și doi împotriva a trei. Vor fi dezbinați tatăl împotriva fiului și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei și fiica împotriva mamei; soacra împotriva nurorii și nora împotriva soacrei”.

.....

Comentariu la Evanghelie

Sfântul Luca povestește că, atunci când Isus se apropia de Ierusalim pentru a pătimi, le-a dezvăluit ucenicilor dorințele profunde ale inimii Sale și a făcut referire, prin exclamații, la iminentul botez „în Duhul Sfânt și în foc” pe care urma să-l împlinească și pe care îl anunțase mai înainte Botezătorul (cf.

Lc 3,16). Cu un ton paradoxal, care nedumerește, Isus prevestește și schimbarea profundă pe care urma să o aducă pe pământ, provocând reacții foarte diferite, chiar și în sânul familiilor.

În Sfânta Scriptură, focul simbolizează prezența divină, ca în episodul rugului aprins (cf. Ex 3,14), și simbolizează, de asemenea, după cum explică Catehismul Bisericii Catolice, „energia transformatoare a acțiunilor Duhului Sfânt” (CBC, nr. 696). Prin jertfa Sa pe cruce, Isus urma să trimită în lume această energie, acest foc. Dar, după cum precizează sfântul Ambroziu, „nu este, desigur, un foc care distruge, ci acela care naște o voință bine înclinată. (...) Acest foc este cel care arde în oasele profeților, așa cum declară Ieremia: «Era înăuntrul meu ca un foc mistuitor, închis în oasele mele» (Ier 20,9); (...) cel pe care, după mărturia ucenicilor din Emaus,

însuși Domnul l-a aprins în inimile lor: «Oare nu ardea inima noastră în noi, când ne vorbea pe drum și ne tâlcuia Scripturile?» (Lc 24,32)” (*Tract. in Luc. 7,131*).

Această dorință a lui Isus de a aprinde inimile a molipsit de-a lungul istoriei nenumărate persoane care au știut să răspundă cu generozitate. De pildă, sfântul Josemaría povestea la persoana întâi cum i s-a întâmplat și cum a reacționat: „Când aveam bănuiala că Domnul vroia ceva și nu știam ce anume, rosteam, strigând, cântând, cum puteam, niște cuvinte pe care, dacă nu le-ați spus cu gura, cu siguranță le-ați gustat cu inima: *ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur?* (Lc 12,49), «Foc am venit să arunc pe pământ, și ce altceva doresc decât să fie deja aprins?». Și răspunsul: *ecce ego quia vocasti me!* (1 Reg 3,9), «Iată-mă, pentru că m-ai chemat»” (*Note dintr-*

o meditație, Roma, 2-X-1962). Ne putem întreba dacă avem de obicei această îndrăzneală și disponibilitate a sfinților pentru a favoriza acțiunea divină în noi; dacă dialogul nostru zilnic cu Dumnezeu face să ardă inima noastră asemenea ucenicilor din Emaus; dacă Îi permitem Duhului Sfânt să ne miște, ca și pe ei, să-L vestim altora plini de bucurie și de același zel apostolic.

Pentru a împlini incendiul de iubire pe care îl dorea, Isus trebuia mai întâi să sufere pătimirea, pe care o numește „botez” și care Îl face să exclame: „Cât de mult doresc să se îplinească!”, nu atât din teamă față de moarte, cât din dorința plină de iubire ca aceasta să se înfăptuiască. Și Isus adaugă că a venit să aducă nu pace, ci dezbinare; dezbinare chiar în interiorul familiei. Dar „nu este că Isus vrea să-i dezbine pe oameni între ei — afirmă papa Francisc —, dimpotrivă: Isus este pacea noastră,

împăcarea noastră. Însă această pace nu este pacea mormintelor, nu este neutralitate, Isus nu aduce neutralitate, această pace nu este o înțelegere cu orice preț. A-L urma pe Isus înseamnă a renunța la rău, la egoism și a alege binele, adevărul, dreptatea, chiar și atunci când aceasta cere sacrificiu și renunțarea la propriile interese. Și acest lucru, da, dezbină; știm, dezbină chiar și cele mai apropiate relații. Dar atenție: nu Isus este cel care dezbină. El stabilește criteriul: a trăi pentru sine sau a trăi pentru Dumnezeu și pentru ceilalți; a te lăsa slujit sau a sluji; a asculta de propriul eu sau a asculta de Dumnezeu. Iată în ce sens Isus este «semn de contradicție» (Lc 2,34)” (*Angelus*, 18 august 2013).

Pablo M. Edo

---

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-un-
incendiu-de-iubire/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-un-incendiu-de-iubire/) (30.01.2026)